

Het was **zo'n droom** waarin ik heel goed wist dat ik droomde. Met de **waternimf** deed ik een wedstrijdje wie het hardst onder water kon zwemmen. Dat viel nog niet mee, want de **geheime bewaakster** van het meertje was met haar vissenstaart ongelooflijk snel. Maar met mijn **superSPINAZIE**scheet...

ANGERDEPAFFFFFFF!

... waardoor ik onder water kon ademen en als een **sprintend sprotje** door het water flitste, kon ik haar toch bijhouden. Vlak boven

de bodem van het meer gleden we tussen de slingerende waterplanten en scholen vissen door.

‘Mevrouw de waternimf, ik moet naar boven!’ Met zo’n **SPINAZIELUCHTBEL** deed je helaas niet lang!

Helaas begreep ze me niet, want ze sprak alleen waternimfs.

‘HUMMULUBBUWUB-BUHUM?’ vroeg ze.

HUMMULU

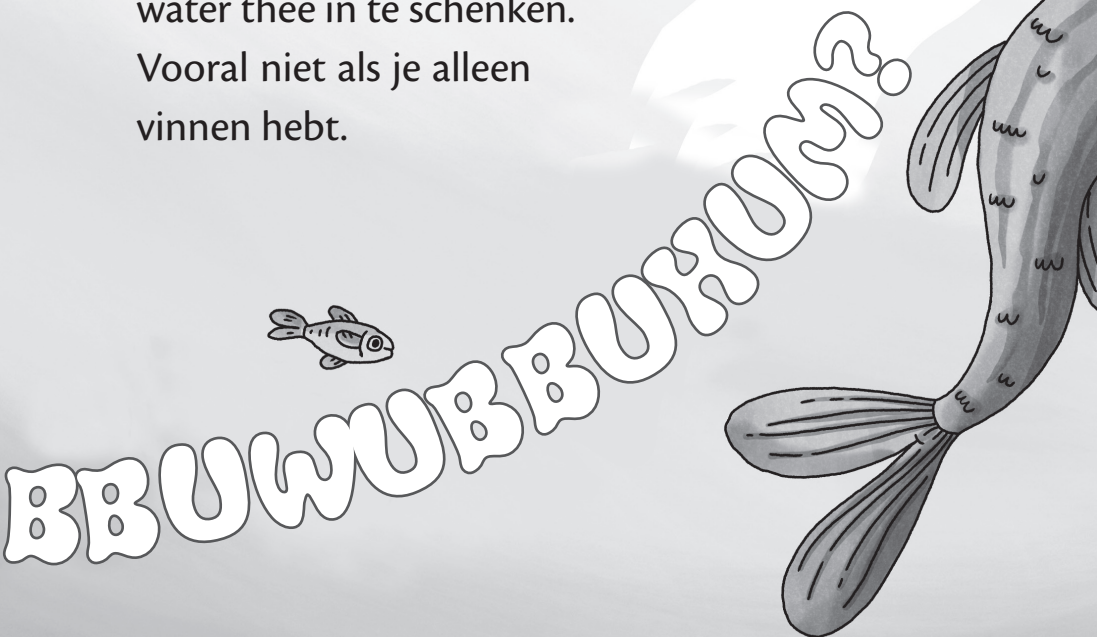
Eh... Waternimfs verstond ik dan weer niet!
Toch wist ik zeker dat ze me iets **heel, heel belangrijks** wilde vertellen.

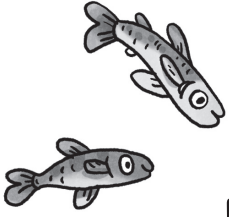
'**Steeeeeeeeeeef...**' klonk het opeens vanuit de donkere schaduwen. **Ouwe Piet!**

De reusachtige snoek droeg zijn zilverkleurige wapenrusting. Verder had hij een thermosfles en een theekopje bij zich.

Hij schonk wat thee uit de thermosfles in het kopje en gaf het aan mij. Dat valt **echt NIET mee**, om onder water thee in te schenken.

Vooraf niet als je alleen vinnen hebt.

'Drrrrink!' beval Ouwe Piet met
zijn lage snoekenstem.

Huh? Die smaak kende ik! Scherp,
citroenachtig, het brandde op mijn tong.
En dus dronk ik het hele kopje leeg.

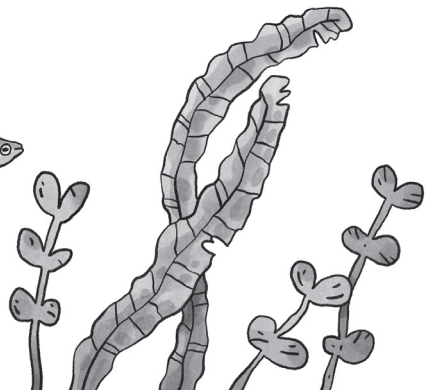
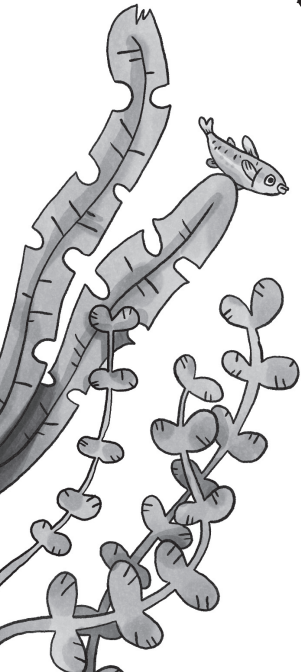

PUUMDIEDUUM
PUUMDIEBUUMDIEDUUM

deed het in mijn buik. En kort daarna:

DINGBING!

Ja hoor, de **GEMBER**scheet perste zich al naar buiten. Ouwe Piet salueerde en zwom weer weg.

‘Versta je me nu, Steef?’ vroeg de waternimf.

Aha, met de **GEMBERTHEE**scheet kon ik dus niet alleen de taal van dieren verstaan, maar ook die van **waternimfen!**

‘Ja, mevrouw de waternimf,’ antwoordde ik. Het klonk als ‘**LUBBUWULLUHLUMMUSUW-WUH!**’

‘Mooi zo,’ zei ze. ‘Ik wil je namelijk **iets belangrijks** vertellen.’

Ze boog zich naar me toe en fluisterde iets in mijn oor. Ik verstond alles wat ze zei, **echt waar**, maar zodra ze zich omdraaide, was ik het **vergeten**.

‘Ik weet niet meer wat u gezegd hebt, mevrouw de waternimf,’ zei ik.

‘Dat geeft niet,’ zei ze. ‘Op **het juiste moment** schiet het je wel weer te binnen, Steef.’

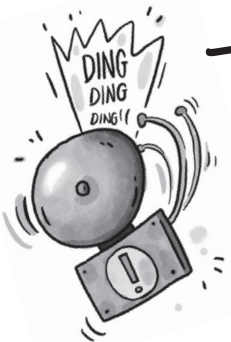
‘Kunt u het niet gewoon herhalen?’
Maar terwijl ik het vroeg, voelde ik me opeens heel **vreemd**. Mijn gezicht werd nat en ik kon nauwelijks ademen! Ik moest naar boven, **en snel ook!**

De waternimf zwaaide naar me terwijl ik wanhopig probeerde **op tijd** het wateroppervlak te bereiken...

... en happend naar lucht en **kletsnat** in mijn bed wakker werd. Het laken zat helemaal om me heen gedraaid en ik zweette als een **gebraden kippetje**.

Oef, wat **een droom!** Wat had de waternimf ook alweer gezegd? **Scheetjandorie**, het was me ontglipt als een hete sluijscheet. Misschien kon ik nog even slapen en...

TRRRRRRIIIING!!

O nee, **DE WEKKER!**

En **o nee**: de zomervakantie was afgelopen. Ik sprong mijn bed uit. Vanaf vandaag zaten we allemaal een klas hoger!

‘Douwe heeft gevraagd of **jij** bij het **voetbalteam wilt?**’ Bobby kon het nauwelijks geloven.

‘**Ja, echt waar,**’ zei ik.

‘En wat heb je tegen hem gezegd?’ wilde Sterre weten. Ze stond bij ons tafeltje. Het was het eerste uur, Nederlands van *mevrouw Engelhart*.

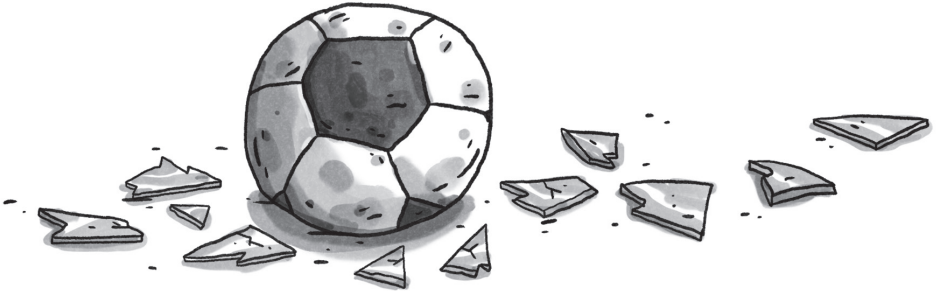

‘Dat voetballen en ik uit twee verschillende werelden komen.’ Dat klopte. Ik kon dan wel **KEIHARD** rennen, maar alleen zonder bal. Zodra ik zo’n raar ding voor mijn voeten kreeg, raakte alles in de knoop en struikelde ik over mijn eigen benen. **MEGAGÊNANT!** Ik had het voetbaltalent helaas niet van mijn moeder geërfd. Die was

vroeger een supergoeie voetballer geweest.

‘Ach, voetbal is toch alleen iets voor **LEEGHOOFDEN**,’ verkondigde Bobby met opgeheven

wijsvinger. Mijn beste vriend had een bloedhekel aan sport. ‘**Alle soorten balspelletjes** slaan echt helemaal...’

‘Nou moet je **oppassen**, Pascal van Bobben!’ zei Sterre verontwaardigd. Ze was keeper in het handbalteam.

Bobby begreep dat hij een **flinke blunder** had gemaakt. ‘Nou ja, eh... er zijn natuurlijk best aardige, eh... uitzonderingen...’

Hij werd uit zijn **netelige situatie** ver-

lost doordat de deur openging en mevrouw Engelhart het lokaal in kwam. Sterre wees nog een keer met haar wijsvinger naar Bobby, wat waarschijnlijk zoiets betekende als: **'Pas op, Bobbelaar!'** en glipte toen snel naar haar tafeltje helemaal achteraan bij het raam.

→ HĒ, WIE WAS DAT NOU WEER?

Samen met mevrouw Engelhart kwam er een meisje de klas in. Ze had glanzend zwart haar, dat kaarsrecht om haar gezicht viel. En ze keek **heel ernstig**.

‘Goedemorgen allemaal,’ begroette mevrouw Engelhart onze klas, en wij antwoordden in koor.

‘Eerst wil ik jullie graag voorstellen aan een **NIEUWE** leerling. Ze heet **Li Shenmi** en komt uit China. Jullie weten waar China ligt, toch?’

Emma stak haar vinger op. ‘In Azië. Dat is **heel ver weg.**’

‘Dat klopt, Emma. En, Li’ – mevrouw Engelhart richtte zich tot het meisje – ‘naast Sterre is nog een plekje vrij. Ga daar maar zitten.’

Mevrouw Engelhart wilde al naar haar tafel lopen, maar toen zei het meisje, langzaam maar **ZELFBEWUST**: ‘Sorry, mevrouw.’

‘Ja?’ Mevrouw Engelhart lachte naar haar.

‘Li is mijn achternaam. Bij Chinese namen zeg je eerst de achternaam en daarna de voornaam. Mijn voornaam is Shenmi.’

Bobby boog zich naar me toe en fluisterde: 'Mijn naam is **Bobben van Pascal.**' Eigenlijk was zijn voornaam Pascal, maar iedereen noemde hem Bobby.

'Of eigenlijk **Bobben van Bobby,**' fluisterde ik terug.

Bobby lachte, verborgen achter zijn hand.

'Aha, dat is **goed om te weten,**' zei mevrouw Engelhart vriendelijk. 'Dus Li is een achternaam.'

'Ja, maar Li kan ook een voornaam zijn,' legde het Chinese meisje uit.

'Dan bestaat er vast ook een **Li Li,**' zei Bobby zacht.

Ik porde hem met **mijn elleboog** in zijn zij.

'Goed, Shenmi,' zei mevrouw Engelhart, 'dan kun je nu **op je plek** gaan zitten.'

Alle blikken volgden het meisje toen ze dwars door de klas helemaal naar Sterres tafeltje liep en kaarsrecht naast haar ging zitten.

